

Het oordeel van Salomo over het dode en levende kind in 1 Koningen 3

In 1 Koningen 3 staat het bekende verhaal over een rechtszaak. Koning Salomo moet daar als rechter een vonnis uitspreken m.b.t. de dood van een pasgeboren kind.

Twee vrouwen die in één huis wonen hebben met een tussenpoos van drie dagen een kind gebaard. 's Nachts is een van de twee kinderen overleden. Daarna beweren beide vrouwen dat het ene levende kind het hare is, en het dode kind dat van de ander. De manier waarop Salomo dit dilemma oplost is wereldwijd bekend geworden. Hij dreigt het levende kind in tweeën te laten hakken en beide vrouwen een half kind te geven. Dan protesteert de echte moeder heftig terwijl de leugenaarster met dit vonnis instemt.

(Volgens Brongers wordt een zelfde verhaal ook van veel andere illustere heersers uit de oudheid verteld).

Wie van de twee vrouwen was de echte moeder? De eerste vrouw die een uitgebreide toespraak houdt (vers 17-21)? Of de zwijgzame vrouw?

Hier volgen enkele overwegingen:

De eerste vrouw zegt dat ze 's morgens pas wakker wordt. Dit is een vreemde zaak. Een pasgeboren baby wil 10-12 maal per etmaal gevoed worden, want de maag van een pasgeboren kind is nog zo klein dat het slechts een geringe hoeveelheid voedsel tegelijk kan opnemen. Een nacht doorslapen is bij een pasgeboren kind abnormaal.

In vers 21 zegt de vrouw dat ze 's morgens opstond, en dat ze die ochtend het kind bekeek en zag dat het dood was. Het eerste waar een kind na een nacht behoefte aan heeft is voeding. Maar dat noemt de vrouw niet.

Wat verder opvalt is dat de tweede vrouw, de zwijgzame, het levende kind het eerst noemt (vers 22a). De spraakzame vrouw noemt het dode kind het eerst (vers 22b).

Mijn conclusie is dan ook dat de spraakzame vrouw de moeder van het dode kind zal geweest zijn, en de zwijgzame vrouw de moeder van het levende kind.

Lukas de Groot, December 2025